

• door Jan van Buren

Doe het werk van een evangelist

'Werp uw brood uit op het water, want u zult het vinden na vele dagen' (Pred. 11:1).

Dat deze belofte uit het Woord van God nog steeds actueel is, heeft de Heer mij recent op een bijzondere manier opnieuw laten zien. Als gelovigen worden wij ertoe opgeroepen het Woord van God door te geven. Meestal zie je niet direct vrucht, soms pas na jaren of zelfs nooit. Door mijn werk eerst als schipper op de binnenvaart en daarna als civiel inspecteur bij Rijkswaterstaat, heb ik vele jaren een relatie gehad met het water. De laatste 35 jaar had ik daardoor contact met allerlei mensen die hun brood op het water verdienen. En daardoor kon ik regelmatig geestelijk brood op het water werpen. God laat soms dingen gebeuren die je aan het denken zetten. 'Gods weg is in de zee en Zijn pad in grote wateren' (Ps. 77:20). Dat wil zeggen: we kunnen de weg die God gaat met mensen niet altijd naspeuren.

Onderstaande gebeurtenissen hebben mij bijzondere lessen geleerd. Ik zag Gods reddende hand en Zijn liefde voor mensen, het geduld en de manier waarop Hij hun leven leidt. Anderzijds is er de verantwoordelijkheid van gelovigen om van hun Redder te getuigen en daarbij niet naar direct resultaat te kijken. Het duurt soms jaren voor het gezaaide Woord tevoorschijn komt. In het verhaal van mijn redding uit het water staat centraal wat o.a. de verantwoordelijkheid van de mens is om gered te kunnen worden. In het verhaal van de redding uit de luchtbel van het schip staat het werk van de Redder centraal.

Gered uit het water

Tijdens ons verblijf op een camping kwam ik in gesprek met een medekampeerder. Tijdens het gesprek herkenden we elkaar plotseling als oud-collega's. Tot tien jaar geleden was hij machinist op een meetvaartuig van Rijkswaterstaat. Zijn collega en schipper was mijn broeder en vriend. Ik keek mijn oud-collega met verbazing aan en zei: 'Wat een wonder dat je nog leeft!' Ja, beaamde hij. 'En zal ik je eens vertellen wat zo bijzonder is aan deze ontmoeting: twee weken geleden heb ik de brief die je toen aan mij schreef opnieuw gelezen'. Wat was er destijds met hem gebeurd? Op een morgen in de winter van 2001 was het meetvaartuig de haven van Vlissingen uitgevaren. Het was nog donker en er stond vanwege de wind een ruwe zee. De temperatuur van het zeewater was zes graden Celsius. Mijn oud-collega verrichtte aan dek werkzaamheden, gleed uit en viel overboord. Zijn collega/schipper zag dit in een flits gebeuren en kreeg hem in de bundel van het zoeklicht, voordat hij in de golven verdween. Dit was op zich een wonder van God. Samen met een

derde collega konden zij hem met bovenmenselijke inspanning aan boord hijsen. Vervolgens is hij met onderkoelingsverschijnselen door het koude zeewater opgenomen in het ziekenhuis. Hij was gered! Hoewel mijn oud-collega als keurig kerkganger door het leven ging, kende hij de Here Jezus niet als zijn Redder. Mijn vriend en broeder had al vele malen met hem over dit onderwerp gesproken, maar tot op dat moment had hij geen gehoor gegeven aan Gods roepstem. Het gebeuren had mijn oud-collega zo aangegrepen, dat hij zijn werk niet kon hervatten. Enkele weken daarna vroeg mijn vriend mij een brief aan hem te schrijven naar aanleiding van dit ongeval. Aan dit verzoek heb ik gehoor gegeven. Op mijn schrijven kreeg ik echter geen reactie. En toen kwam na negen jaar deze onverwachte ontmoeting. Ik begreep dat God mij hierdoor een speciale gelegenheid gaf om het evangelie uit te leggen aan hem en zijn vrouw. De daaropvolgende dagen zagen we elkaar niet meer. De laatste avond van ons verblijf op de camping heb ik aangeklopt aan de deur van de caravan om afscheid van hem te nemen. Ik vroeg of hij en zijn vrouw het goed vonden als ik vertelde waaraan ik sinds onze ontmoeting steeds moest denken. Vervolgens heb ik hun de volgende twee gebeurtenissen verteld.

Ook zelf overboord

Ik begon met te zeggen dat ik na onze onverwachte ontmoeting 's nachts slecht had geslapen. Dit kwam doordat ik de verdrinking van mijn oud-collega als het ware voor mijn ogen zag gebeuren en dit bij mij herinneringen opriep aan een soortgelijke gebeurtenis. In 1976 ben ik namelijk op de Oosterschelde door een misstap overboord gevallen. Ik had kaplaarzen aan en werkkleding. In mijn ene hand had ik een zware voorhamer en in de andere hand een schop. Men zegt wel eens: in nood houdt men zich vast aan de laatste strohalm en dat deed ik ook. Door mijn gereedschap vast te houden zonk ik echter snel naar de diepte, totdat ik mij realiseerde dat ik dit moest loslaten. Vervolgens kwam ik trappend boven water. Het schip lag op dat moment voor anker en er was een stroomsnelheid van vier kilometer per uur. De tijd dat ik naast het schip kon zwemmen was dus heel kort. Het schip lag echter zo hoog op het water, dat ik de railing niet kon grijpen. Normaal was mijn matroos op dat moment niet aan dek. Toen echter wel. Hij snelde toe en bukte diep. Ik stak mijn hand uit en hij greep de uitgestoken hand en trok mij aan dek. Dit voorval heeft God mede gebruikt om mij door de Here Jezus te laten redden, namelijk door Zijn uitgestoken hand vast te

KENT U IEMAND ZOALS HIJ?

grijpen. Ik vertelde mijn oud-collega dat ik hierdoor drie belangrijke lessen had geleerd: Om gered te worden moet je dingen in je leven loslaten. Alleen met lege handen voor God kun je behouden worden. Ten tweede, je kunt jezelf door eigen inspanningen en zelfwerkzaamheid niet redden en je moet de uitgestoken hand van je neerbuigende Redder vastgrijpen.

De Redder

Het andere verhaal laat de kant van de Redder zien. Deze geschiedenis gaat over een ongeval met een sleephopperzuiger. Halverwege de jaren negentig was dit schip op zee voor de kust van Oostende aan het zand zuigen. Ik kende de schipper vrij goed. Hij was een serieuze man van ongeveer dertig jaar en wist ook dat hij door de Here Jezus was gered. Enkele uren voor het ongeval had hij, zo vertelde zijn broer later, nog geruime tijd in zijn Bijbel gelezen. Het laatste contact had hij via de scheepsradio met zijn broer, die op dat moment met zijn schip de haven van Oostende binnenliep. Hij meldde: mijn schip is bijna geladen. Daarna wensten de beide schippers en broers elkaar welterusten! Het was rond middernacht. Het was goed weer en er stond geen zeegang. Twee bemanningsleden lagen reeds te slapen. Het derde bemanningslid kreeg opdracht om beneden in het schip, in de machinekamer, een pomp aan te zetten. Enkele minuten later haalde de schipper vanuit het

stuurhuis de zuigbuis boven water. Op dat moment ging het fout. De zuigbuis bleef vermoedelijk achter een obstakel op de zeebodem vastzitten. Hierdoor maakte het schip slagzij en kiepte vervolgens ondersteboven. De lading viel eruit, zodat het schip niet zonk maar met de kiel naar boven op het water bleef drijven. De schipper in de stuurhut, die de meeste kans op redding had, viel met het hoofd waarschijnlijk ergens tegenaan en is bewusteloos verdronken. De twee mannen in het verblijf onder de stuurhut rolden uit hun bed. Ze begrepen wat er gebeurd was en dachten: we komen er niet meer uit en moeten in de luchtbel zien te komen. Dat was in de machinekamer, want onder was nu boven. Ze realiseerden zich dat ze daar niet zomaar uit waren. Op hun vlucht daarheen hadden ze de tegenwoordigheid van geest om vanuit het kombuis wat eten en drinken en ook zogenaamde overlevingspakken mee te nemen.

In de machinekamer aangekomen was het voor hen nu bidden en afwachten. De volgende morgen kreeg de broer die inmiddels zijn lading lag te lossen in Oostende het schokkende bericht, dat het schip van zijn broer met de kiel naar boven voor de kust dreef. Onmiddellijk is hij erheen gevaren. Inmiddels was daar ook een mijnenveger van de Belgische marine gearriveerd met duikers aan boord. Terwijl de redders over de kiel van het schip liepen hoorden zij geklop. Snel maakte men een schets van het schip. Vervolgens daalde een duiker af in het water, om vanuit de stuurhut via het bemanningsverblijf in de luchtbel in de machinekamer te komen. Dit was een hachelijke onderneming. Met gevaar van eigen leven daalde hij af en bereikte hij de bemanningsleden in de luchtbel. Daar aangekomen legde hij uit hoe hij hen kon redden. Zij moesten hun pak uittrekken omdat dit hen zou hinderen door de lucht in dit pak. Vervolgens werden zij op zijn reserve luchtset aangesloten. Daarna zwom hij met hen aan hem vastgekoppeld, één voor één, vanuit de luchtbel naar de vrijheid.

De belangrijke les van dit verhaal, zo legde ik mijn oud-collega en zijn vrouw uit, is het werk van de Here Jezus als onze Redder. Ons leven en de ruimte waarin wij ons bevinden, zijn heel beperkt. Gezondheid, voedsel en onderdak zijn allemaal tijdelijk. De dag komt dat de voorraad op is en dan volgt de dood. Evenals de drenkelingen verkeren alle mensen (geestelijk) in nood. Om kenbaar te maken aan de Redder dat je in nood verkeert, moet je kloppen, een noodsignaal uitzenden. Hij hoort dan waar je je bevindt, zoals de drenkelingen dit ook deden. De duiker daalde vanuit de veilige mijnenveger af in het wrak, met gevaar voor zijn eigen leven, om anderen te redden. Wanneer de Redder bij ons komt, moeten wij zoals de drenkelingen ons overlevingspak uittrekken. Vervolgens moet je jezelf helemaal aan de Redder overgeven. Als je door Hem bent gered, kun je er zeker van zijn dat je aankomt in de veilige haven, in de hemel.

Niet iedereen heeft de bijzondere gave van een evangelist. Wel kan iedere gelovige het hart van een evangelist hebben. En de handen uit de mouwen steken door met de mond mensen op te roepen de uitgestoken hand van de Redder te grijpen.